

Arrest

nr. 120 771 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2013 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Gambia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een manueel aangebrachte datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.

- een verklaring op eer door de referentiepersoon dd. 06.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Tevens blijkt uit de gegevens uit het rijksregister dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het *privé-* en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op *privé-* en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het *privéleven* en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Vooreerst dient er op te worden gezwezen dat, waar de verzoekende partij betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, het *in casu* een eerste toegang betreft zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet speelt.

Zelfs als kan worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te

bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij met haar louter betoog dat *“als gevolg van (...) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden”* niet aantoonde dat zij en haar partner daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders. Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om, de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar zij op illegale wijze verblijft, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen. De bestreden beslissing strekt er voorts niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat zij definitief van haar partner word gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.1.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het daarin vervatte proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij verschaft de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Zo kan het reeds volstaan erop te wijzen dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging met een derdelander en artikel 3, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

In zoverre verzoeker alsnog stelt dat hij – wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst – diende te worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad allereerst dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Het enkele feit dat verzoeker niet persoonlijk werd uitgenodigd, doet hieraan geen afbreuk. Verder dringt de vaststelling zich ook op dat verzoeker in gebreke blijft enig concreet element naar voor te brengen betreffende voornoemde aspecten dat naar zijn mening een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen. Hij verwijst op zeer algemene wijze naar zijn verblijf in België doch zonder toe te lichten op welke wijze dit afbreuk kon doen aan de bestreden beslissing. Verder verwijst hij naar zijn wettelijke samenwoning, doch in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag zodat dit gegeven volgens de verwerende partij niet volstaat voor een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verzoeker brengt daartegen geen enkel concreet argument in. Een schending van de hoorplicht of van de overige ingeroepen beginselen kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Enige tekortkoming aan de motiveringsplicht kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

2.2.3. Het derde middel kan niet worden weerhouden.

2.3.1. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“3.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing⁴.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

3.2

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van een verklaring op eer van de referentiepersoon en van foto's niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig het art. 40bis Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.”

2.3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert in het kader van zijn derde middel dan wel de schending aan van de hoorplicht en van de rechten van verdediging, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in zoverre dan ook niet ontvankelijk.

2.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. De verzoekende partij toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.5. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.6. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met haar partner, een Belg, aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald in artikel 40*bis*, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is volgens deze bepaling aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij legde ten bewijze van haar duurzame en stabiele relatie met haar partner foto's voor waarbij de datum en desgevallend een toelichting aan werd toegevoegd en een verklaring op eer door de Belgische partner.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij de beoordeling van de foto's enerzijds en de verklaring van haar partner anderzijds, op geen enkele wijze betwist, en ook het motief dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zij en haar partner minder dan één jaar ononderbroken samenwonen, volstrekt ongemoeid laat. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind. Gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op grond van onjuiste gegevens of op

kennelijk onredelijke wijze tot de afwijzing van de voorliggende elementen heeft besloten en de verzoekende partij evenmin aantoonst hoe de afgewezen stukken alsnog, in hun onderlinge samenhang, wél het bewijs zouden kunnen uitmaken van het voldaan zijn aan de vereiste van een stabiele en duurzame relatie, kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat desbetreffend niet afdoende of niet correct werd gemotiveerd of werd gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.7. Het derde middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS